

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 48.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874455600/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

Han syntes, at han havde undersøgt sit Indre, og at alt der saa' saa harmonisk, saa kærlighedsfuldt ud. Hans Kusine, tænkte han, var et koldt og klogt Fruentimmer, som Skandalen med hendes Mand havde gjort bitter, og den Slags Mennesker gør altid poetiske Naturer som hans Uret.

Ogsaa Fru Staal havde været helt optaget, medens hun vandrede hjem, og én Tanke dukkede bestandig frygtsomt Hovedet op af det Koas, der strømmede gennem hendes Hoved: at Præstens Tale maaske var Forberedelsen til en Kærligheds erklæring til hende. Men naar Spørgsmaalet, om hun elskede Pastor Alstrup, tvang sig en Smule frem, slog hun med Haanden for at jage det tilbage i den Uklarhed, hvorfra det havde løftet sig ud. Denne Kvinde havde en forunderlig Frygt for selv at klare sig noget. Skulde hun tage en Beslutning, maatte en anden komme til, tvinge hende og tage hende med en Trumf.

Da hun kom hjem, var hun i Forlegenhed med sig selv. Hun mærkede godt, at hvis hun tog en Bog for at læse i den, vilde hun falde i Staver med den i Haanden. Hun var træt af sig selv og følte Trang til at befri sig for sig selv. Da faldt hendes Øjne paa Klaveret. Det var længe siden, hun havde rørt det. Hun vilde tage et svært Stykke, som hun næsten havde glemt, og tvinge sig til at arbejde det igennem. Men efter et Kvarters Forløb var Taalmodigheden bristet. Hidsig slog hun til Nodehæftet, saa det fløj hen ad Gulvet. Da hørte hun en underlig Lyd inde fra Sovkammeret. Det var, som en gik op og ned ad Gulvet og nynnede: Vi—vi—vi, og paa samme Tid lod en svag Klynken sig høre. Jo mere hun lyttede, desto mere blev hun overbevist om, at det, hun hørte, var virkeligt og ikke en Indbildning. Hun rev rask Sovkammerdøren op og blev staaende paa Tærskelen, maaledes af Forbavselse.

Ane gik op og ned ad Gulvet med et lille Barn paa sine Arme, som hun „vissede“ for, ved hvilken Lejlighed hun tog de Par Toner, som hun ejede, i Beslag. Hun kastede et Blik paa sin forstenede Frue og sagde i sin sædvanlige lidenskabsløse og tvære Tone:

- Der ligger et Brev om det inde paa Skrivebordet.
- Hvad — hvilket — hvis er det Barn?
- Det véd jeg ikke.